

[Christmas Møller.]

værende Søfartsminister, først vil tage fat paa.

Naar den højtærede Handelsminister sagde, at for Departementschef Dalhoff var Stillingen i 1926—27 eller i 1927—28 den, at han ganske simpelt ikke kunde passe sit Embede, og derpaa vilde begrunde et Angreb paa de Ministre og paa de Personer, som havde tildelt Departementschefen Hvervene udenfor Ministeriet, skal jeg hertil sige, at den Side af Sagen skal jeg ikke blande mig i, men jeg tror, at alle vil være enige i, ogsaa den højtærede Handelsminister, at der ogsaa paahviler Departementschefen et Ansvar. Han kunde f. Eks. have taget Orlov, hvis Arbejdet paa Grund af Valutasituationen kostede ham saa stor Anstrengelse, og han kunde have taget Orlov fra sit Embede i Anledning af Landmandsbanksagen, som var en saa kæmpemæssig Sag. Den, der paatager sig en Stilling eller et Hverv udenfor sin egentlige Embedsstilling, kan ikke sige: Der paalægges mig saa meget Arbejde, at jeg ikke kan passe mit Embede tilstrækkeligt.

Og dertil kommer, at dette var jo ikke Grunden til, at disse Bedragerier kunde gaa saa længe, som de har. Aarsagen dertil, og det sagde den højtærede Statsminister jo ogsaa i sin Tale, var, at Systemet var forkert. Og hvis man blot en eneste Gang havde haft Opmærksomheden henvendt paa, at dette var værre end en Dumhed, og havde sagt: Nu skal vi have disse Forhold revideret og gaaet igennem paa nøjagtig samme Maade, som man gør det indenfor det private Forretningsliv, saa vilde det ikke have kostet Departementschefen meget Arbejde, men det vilde have været noget, som han ganske simpelt ved en Ordre indenfor sit Ministerium kunde have iværksat.

Derfor tror jeg, at man maa sige til den højtærede Handelsminister, at man kan ikke, naar der paalægges en høj Embedsmand Arbejde udenfor hans egentlige Embede paa den Maade, sige, at saa er han ansvarsfri — nej, hans Ansvar bliver ikke mindre af den Grund.

Jeg skal slutte med at sige, at vi forvort Vedkommende i det Indlæg, vi har givet her i Debatten, og ved hele den Maade, hvorpaa vi har taget paa Sagen, har givet Udtryk for, at vi ønskede ganske bestemte

Undersøgelser fremlagt her for Tinget. Vi har ikke formet det partipolitisk og ikke formet det som en Aktion i den Forstand mod Ministeren, men Ministeriet har straks taget politisk paa Sagen. Jeg tror ikke, at et forstandigt og godt Arbejde her i Tinget er tjent dermed. Vi har rettet vor Henstilling, vi har sagt, at vi tror, Afgørelsen er en halv Afgørelse; for den ene af Embedsmændenes Vedkommende er det jo oven i Købet særdeles muligt, at den Situation kan komme til at foreligge, at han forlanger Sagen gennemgaaet efter Tjenestemandslovens §17, og saa kan den Stilling, Ministeriet har anbragt sig i, blive endnu mere mærk værdig.

Vi mener, det er en halv Afgørelse, og vi er af den Opfattelse, at de høje Embeders Autoritet ikke maa lide herunder. Jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger, at meget kunde tyde paa, at den Afgørelse, man nu her tager saa politisk paa, ikke vil blive staaende. Jeg anbefaler at stemme imod den af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Niels Frederiksen: Jeg kan henvise til de Udtalelser, jeg fremsatte under Debatten om den stillede Forespørgsel, og skal kun gentage, at da vi fra radikal Side mener, at Arendrup-Sagens Afgørelse er truffet efter en baade besindig og retsindig Overvejelse af denne meget vanskelige Sag, kan vi anbefale at stemme for den fremsatte Paastand.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal beklager, at den fremsatte Paastand er fremkommet for at faa en politisk Aktion ud af denne Sag, men jeg maa for mit Vedkommende sige, at efter den Debat, der er foregaaet i dette høje Ting om Sagen, de voldsomme Angreb, der af enkelte Medlemmer er rettet mod Regeringen — og jeg kan jo ogsaa her minde om det voldsomme Angreb, det ærede Medlem Hr. Krag fremførte under Finanslovdebatten — synes jeg, det er saa rimeligt, at Regeringen faar at vide, om den ved sin Afgørelse i denne vanskelige Sag er i Overensstemmelse med dette Tings Flertal. Og naar det ærede Medlem føjer til, at Afgørelsen er af en saadan Art, at Flertallet af Landets Befolkning sikkert ikke vil billige den, berettiger dette jo yderligere Regeringen